

Březen

Divadelní zpravodaj >>> 107. sezóna 2016/2017

TŘIKRÁT ŽIVOT YASMINY REZY

S KATEŘINOU DUŠKOVOU NEJEN O KISS ME, KATE

OHLÉDNUTÍ ZA GRAND FESTIVALEM SMÍCHU

NA PŘEDSTAVENÍ OZNAČENÁ ABONENTNÍ SKUPINOU (NAPŘ. A, B, C) ROVNĚŽ NABÍZÍME VOLNÉ VSTUPENKY K DOPRODEJI! NEOZNAČENÁ PŘEDSTAVENÍ NEJSOU OBSAZOVÁNA PŘEDPLATITELI, VSTUPENKY JSOU PO VYŘÍZENÍ HROMADNÝCH OBJEDNÁVEK URČENY K VOLNÉMU PRODEJI.

→ HRAJEME BEZ PŘESTÁVKY → UVÁDÍ AGENTURA KOMETA → GRAND FESTIVAL SMÍCHU

Březen

MĚSTSKÉ DIVADLO

STŘEDA	1.	19:00	HOŘÍ, MÁ PANENKO!	KONEC 21:00	13. REPRÍZA	B
ČTVRTEK	2.	19:00	HEJ, MISTŘE!	KONEC 21:40	31. REPRÍZA	M
PÁTEK	3.	10:00	TŘÍKRÁT ŽIVOT	VEŘEJNÁ GENERÁLNÍ ZKOUŠKA VG		
		19:00	ZPÍVÁNÍ V DEŠTI	DERNIÉRA	KONEC 21:40	57. REPRÍZA
SOBOTA	4.	19:00	TŘÍKRÁT ŽIVOT	I. PREMIÉRA P1		
NEDĚLE	5.	19:00	TŘÍKRÁT ŽIVOT	II. PREMIÉRA P2		
PONDĚLÍ	6.	19:00	J. Dvořák / ČOCHTAN VYPRAVUJE	Hudební komedie na motivy muzikálu V + W Divotvorný hrnec. Hrají J. Dvořák, M. Hrubešová nebo S. Topinková a další. Režie R. Fleischer. Divadelní společnost Josefa Dvořáka, Praha		
STŘEDA	8.	18:00	TŘÍKRÁT ŽIVOT		3. REPRÍZA	X
PÁTEK	10.	19:00	HOŘÍ, MÁ PANENKO!	KONEC 21:00	14. REPRÍZA	H
SOBOTA	11.	18:00	KRÁSKA A ZVÍŘE	KONEC 20:15	23. REPRÍZA	U
NEDĚLE	12.	19:30	P. Kolečko / PADESÁTKA	EPILOG F		
			Komedie o běžkařské rodině Bulánů, jejíž osud je stejně mrazivý jako zmrzlé sliny vyčerpaných běžkařů. Hrají O. Pavelka, J. Prachař a M. Taclík. Režie V. Kotek. A studio Rubín, Praha			
ÚTERÝ	14.	18:00	TŘÍKRÁT ŽIVOT		4. REPRÍZA	N
STŘEDA	15.	19:00	M. Goos / FUK!	Komedie o čtyřech kamarádech, kteří by se rádi pokusili o recyklaci svých životů. Hrají J. Langmajer, M. Hruška a další. Režie P. Zelenka. Divadlo pod Palmovkou, Praha		
ČTVRTEK	16.	17:30	BÍLÁ NEMOC	KONEC 20:05	18. REPRÍZA	J
PÁTEK	17.	18:00	JEPTIŠKY	KONEC 20:20	67. REPRÍZA	
SOBOTA	18.	19:00	KRÁLOVA ŘEČ	DERNIÉRA	KONEC 21:30	46. REPRÍZA

NEDĚLE	19.	19:00	KRASAVICE INTERKONTINENTÁLNÍ	EPILOG
Klaunské duo o přátelství. Hrají M. Issová a A. Polívková. La Fabrika, Praha Náhradní termín za zrušené představení 9. března.				
PONDĚLÍ	20.	10:00	A. Jirásek / LUCERNA	ŠK
Příběh o lidské odvaze a síle lásky. Režie Z. Rumpík. Mladé divadelní studio LAIK				
ÚTERÝ	21.	19:00	TŘIKRÁT ŽIVOT	5. REPRÍZA A
STŘEDA	22.	19:00	KONEC MASOPUSTU	KONEC 21:25 20. REPRÍZA R
ČTVRTEK	23.	19:00	OTHELLO	KONEC 21:30 16. REPRÍZA C
PÁTEK	24.	10:00	KISS ME, KATE	VEŘEJNÁ GENERÁLNÍ ZKOUŠKA VG
		19:00	TŘIKRÁT ŽIVOT	6. REPRÍZA E
SOBOTA	25.	19:00	KISS ME, KATE	I. PREMIÉRA P1
NEDĚLE	26.	19:00	KISS ME, KATE	II. PREMIÉRA P2
PONDĚLÍ	27.	19:00	N. Simon / ... VSTUPE!	
Představení pořádané Lions Clubem Pardubice, jehož výtěžek bude věnován na charitativní účely. Komédie o nekončících patáliích dvou klaunů na penzi. Hrají P. Nárožný, L. Mrkvička, L. Švormová a J. Čenský. Režie P. Háša. Agentura Harlekýn, Praha				
ÚTERÝ	28.	19:00	H. Galron / MIKVE	F
Současná izraelská hra o lidské svobodě a touze po ní. Hrají K. Frydecká, S. Milková, A. Bazalová a další. Režie P. Mikeska. Městské divadlo Mladá Boleslav				
STŘEDA	29.	18:00	KISS ME, KATE	3. REPRÍZA X
PÁTEK	31.	19:00	DIVADELNÍ BÁL	 str. 24

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

STŘEDA	1.	19:00	ŽIVÝ OBRAZ	KONEC 21:10 11. REPRÍZA F2
ČTVRTEK	2.	9:00	J. Sypal / O VENDULCE A VITOUŠKOVI	ŠK
		10:30	O VENDULCE A VITOUŠKOVI	ŠK
PÁTEK	3.	10:00	TUČNÁCI NA ARŠE	→ KONEC 11:10 31. REPRÍZA ŠK
ČTVRTEK	9.	19:00	NORMÁLNÍ DEBIL	KONEC 20:40 17. REPRÍZA C1
PÁTEK	10.	19:00	ŽIVÝ OBRAZ	KONEC 21:10 12. REPRÍZA E1
ÚTERÝ	14.	19:00	BLÁZNIVÉ NŮŽKY	KONEC 21:45 139. REPRÍZA
STŘEDA	15.	19:00	KDO SE BOJÍ V. WOOLFOVÉ? DERNIÉRA	KONEC 21:15 34. REPRÍZA

ČTVRTEK	16.	9:00	TISÍCE LET HUDBY	KONEC 9:50	7. REPRÍZA	ŠK
		10:30	TISÍCE LET HUDBY	KONEC 11:20	8. REPRÍZA	ŠK
		20:00	E. Hemingway / MÍT A NEMÍT Hospodářská krize, drsný život na moři, rum pašovaný mezi Kubou a Floridou, hodně střelby, dobrodružství, ale i humor... Účinkují L. Hejlík a P. Oubram (oba alt. T. Drápela). LiStOVÁNÍ			
PÁTEK	17.	19:00	T. Novotný / QUEENSLAND Komédie ze staré dobré Anglie. Hrají T. Novotný, L. Marek a L. Udržal. Divadlo Tří, Pardubice			
SOBOTA	18.	19:00	NORMÁLNÍ DEBIL	KONEC 20:40	18. REPRÍZA	
PONDĚLÍ	20.	19:00	W. Lillová / POVOLÁNÍ HEATHER ROSEOVÉ str. 16 PREMIÉRA Indiánská hrdost a sebevědomá dívka. Hraje M. Sikorová. Režie a úprava R. Žák. Uvádíme v rámci cyklu INprojekty .			
ÚTERÝ	21.	19:00	SEXY PRÁDLO	⇌ KONEC 20:00	29. REPRÍZA	
ČTVRTEK	23.	10:00	POVOLÁNÍ HEATHER ROSEOVÉ			ŠK
		19:00	NORMÁLNÍ DEBIL	KONEC 20:40	19. REPRÍZA	
PÁTEK	24.	18:00	SEXY PRÁDLO	⇌ KONEC 19:00	30. REPRÍZA	T2
SOBOTA	25.	19:00	ELIXÍR Koncert pardubické folkové kapely s křtem nového CD, hostem M. Kemel.			
NEDĚLE	26.	15:00	M. Kroupa / KOUZLA SKŘÍTKŮ Veselá pohádka o dvou malých domácích skřítcích a jejich velkém dobrodružství. Režie J. Baran. Divadlo Navětví, Kožlív u Čížové			
PONDĚLÍ	27.	8:30	KOUZLA SKŘÍTKŮ			ŠK
		10:00	KOUZLA SKŘÍTKŮ			ŠK
ČTVRTEK	30.	19:00	ŽIVÝ OBRAZ	KONEC 21:10	13. REPRÍZA	C2

VČD NA ZÁJEZDECH

ÚTERÝ	7.	19:00	JISTĚ, PANE MINISTŘE	JAROMĚŘ
ČTVRTEK	9.	19:00	OTHELLO	HLINSKO
STŘEDA	15.	19:30	MEZI NEBEM A ZEMÍ	VYSOKÉ MÝTO
PÁTEK	17.	19:00	LHÁŘI	CHRUDIM
ÚTERÝ	28.	19:00	MEZI NEBEM A ZEMÍ	MLADÁ BOLESLAV

CH

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

Y. Reza / TŘIKRÁT ŽIVOT

🔗 str. 7

Groteskně konverzační komedie o úskalích manželství a vědecké kariéry. Tři podoby jednoho zpackaného večera dvou manželských párů. Hrají J. Janoušková, M. Sikorová, J. Kalužný a J. Pejchal. Režie M. Schejbal.

B. a S. Spewackovi – C. Porter / KISS ME, KATE

🔗 str. 8–9

Láska, vášně a humor v rytmu swingu v americkém komediálním muzikálu, jehož děj se odehrává v provinčním divadle v Baltimoru 30. let minulého století. V hlavních rolích P. Janečková a M. Němec. Režie K. Dušková.

M. Forman – J. Papoušek – I. Passer

V. Morávek / HOŘÍ, MÁ PANENKO!

Nelítostná komedie líčící peripetie nepovedeného hasičského bálu... Hrají J. Kalužný, J. Musil, M. Mejzlík, M. Němec a další. Režie P. Novotný.

M. von Mayenburg / ŽIVÝ OBRAZ 🔗 str. 22

Jedovatá groteska o přepracovaném manželském páru. Hrají P. Janečková, L. Špíner, J. Ondrušková, P. Borovec a O. Kraus j. h. Režie D. Šiktanc.

D. Seidler / KRÁLOVA ŘEČ 🔗 str. 18–19

Dramatický příběh anglického krále Jiřího VI. V hlavních rolích M. Mejzlík a J. Kalužný. Režie P. Novotný.

J. Topol / KONEC MASOPUSTU

Básnické drama odehrávající se v době dokončování kolektivizace vesnic. V hlavních rolích M. Mejzlík, M. Němec, P. Borovec, J. Ondrušková a J. Pejchal. Režie B. Rychlík.

F. Hrubín / KRÁSKA A ZVÍŘE

Pohádkový příběh s hudbou a písněmi zpěváka M. Hruzy. V titulních rolích V. Macková a J. Láska. Režie P. Novotný.

A. Neilson / LHÁŘI

Lehce morbidní současná komedie, ve které jedna dobře myšlená lež přeroste do těch nejabsurdnějších rozměrů. V hlavních rolích J. Musil a P. Borovec. Režie Z. Dušek.

W. Shakespeare / OTHELLO

Strhující příběh vášni, ve kterém ďábelské intriky udělají z čestného člověka vraha milované ženy. V hlavních rolích M. Němec, V. Macková a L. Špíner. Režie P. Kracik.

V. Mašková / HEJ, MISTŘE!

Životní pouť významného českého skladatele J. J. Ryby. V hlavní roli T. Lněnička. Režie M. Tarant.

M. Čechová / TISÍCE LET HUDBY

Od pravěku k renesanci s J. Ondruškovou a M. Mejzlíkem spolu s muzikanty. Režie M. Čechová.

R. Bellan / NORMÁLNÍ DEBIL

Deník pubertáka v socialismu. Hrají J. Pejchal, J. Janoušková, J. Ondrušková a P. Borovec. Režie R. Bellan.

E. Albee

🔗 str. 18–19

KDO SE BOJÍ VIRGINIE WOOLFOVÉ?

Dráždivá sonda do manželských vztahů. Hrají J. Janoušková, J. Kalužný, J. Ondrušková a J. Pejchal. Režie P. Novotný.

P. Pörtlner / BLÁZNIVÉ NŮŽKY

Kriminální interaktivní komedie z prostředí kadeřnického salónu. Hrají P. Janečková, D. Novotná, P. Dohnal, A. Postler, L. Špíner a M. Němec. Režie P. Novotný.

J. Lynn – A. Jay – K. Žantovská

JISTĚ, PANE MINISTŘE

Divadelní verze kultovního britského sitcomu. V hlavních rolích P. Dohnal, P. Kostka j. h. a M. Němec. Režie P. Novotný.

U. Hub / TUČNÁCI NA ARŠE

Klauniáda o třech tučnácích. Hrají V. Macková, J. Ondrušková, P. Borovec a L. Špíner. Režie M. Pecko.

M. Ríml / SEXY PRÁDLO

Laskavá komedie o manželství. Jak oživit pětadvacetileté soužití? Hrají R. Chvalová a A. Postler. Režie A. Doležal.

K. Čapek / BÍLÁ NEMOC

Varování před námi samotnými. V hlavních rolích M. Němec, T. Lněnička, M. Mejzlík a R. Žák. Režie M. Týc.

B. Comden – A. Green

🔗 str. 18–19

N. H. Brown – A. Freed / ZPÍVÁNÍ V DEŠTI

Slavný muzikál. V hlavních rolích J. Pejchal, J. Musil, M. Sikorová a P. Janečková. Režie P. Novotný.

D. Goggin / JEPTIŠKY

Muzikálová komedie za branami kláštera... Hrají J. Janoušková, P. Janečková, D. Novotná, M. Sikorová a J. Ondrušková. Režie L. Olšovský.

LA TRAVIATA, FOTO K. KUBÁT

JISTĚ, PANE MINISTŘE, FOTO J. VOSTÁŘEK

PŘIPRAVUJEME NA DUBEN

**VSTUPENKY
JŽ V PRODEJI!**

MĚSTSKÉ DIVADLO

ÚTERÝ **18.** 19:00

G. Verdi / LA TRAVIATA

Dáma s kaméliemi – příběh nejslavnější kurtizány v operním hávu. Dirigent M. Doubravský. Režie M. Otava. **Divadlo F. X. Šaldy, Liberec / Pardubické hudební jaro 2017**

SOBOTA **22.** 19:00

JISTĚ, PANE MINISTŘE

SOBOTA **29.** 19:00

T. Williams / SKLENĚNÝ ZVĚŘINEC

Slavná hra se silně autobiografickými prvky, která s humorem i dojetím líčí život opuštěné matky, jejího syna a dcery. Hrají S. Stašová, J. Nosek, K. Trnková, K. Heřmánek ml. a další. Režie a úprava V. Strnisko. **Agentura Harlekýn, Praha**

NEDĚLE **30.** 19:00

A. Chačaturjan / SPARTAKUS

Balet přibližující neopomenutelnou událost v římském dějepis. Choreografie a režie J. Pokorný. **Divadlo J. K. Tyla, Plzeň / Pardubické hudební jaro 2017**

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

ČTVRTEK **6.** 19:00

OD ČERNÉHO BLUES K BÍLÉMU ROCKU

Další díl cyklu hudebně-zábavných pořadů o vývoji, ale i současnosti muziky, která změnila svět. Tentokrát vystoupí pražská bluesová formace **Vejfuk** a pardubická rocková kapela **Simulantenbande**. **Pardubický bigbeat včera a dnes**

ÚTERÝ **18.** 19:00

VEČER SVĚTOVÝCH MUZIKÁLŮ

Koncert v podání předních českých muzikálových a operních zpěváků, v němž se diváci vtípnou a komunikativní formou seznámí s tím nejlepším z českého i světového muzikálu. Účinkují J. Kríž, M. Krížová a O. Kríž.

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

TŘIKRÁT ŽIVOT YASMINY REZY

Francouzská spisovatelka **Yasmina Reza** (* 1959), autorka komedií, které baví diváky po celém světě, jezajímavá už svým původem. Narodila se v židovské rodině v Paříži. Matka byla Maďarka, houslistka. Otec, ruský pianista a diplomat s íránskými předky, prchl před bolševiky z Moskvy.

Yasmina začínala po nedokončeném studiu sociologie a divadelní vědy jako herečka. Roku 1983 napsala scénář k filmu svého budoucího životního partnera Didiera Martiného a také v tomto filmu hrála. V osmadvaceti letech napsala svou první hru a získala za ni významnou Molièrovu cenu. Také její následující hry byly velmi úspěšné i v zahraničí a celosvětového věhlasu se dočkala její komedie *Art* (1994; u nás uváděna pod názvem *Obraz či Kumšt*). Stále ještě mladá autorka se stala velmi slavnou. V Pardubicích, stejně jako v mnoha jiných českých a slovenských městech, představilo komedii *Art* bratislavské Stúdio L+S s vynikajícími herci Milanem Lasicou, Milanem Kňažkem a Mariánem Labudou. Konverzačně groteskní komedii **Třikrát život** napsala Yasmina Reza v roce 2000, již jako zkušená dramatička, zapsaná dobře i v literárních kruzích několika prózami. Hra se hrála ještě téhož roku ve Vídni, Paříži a Londýně. Českou premiéru uvedlo dva roky nato Národní divadlo v Brně a půl roku poté hru hrálo pražské Divadlo ABC, a to v jiném překladu! Není obvyklé u současných her, aby vznikly téměř zároveň dva české překlady.

Autorka v komedii líčí jednu obyčejnou situaci ve třech podobách, jejichž odlišnost způsobují náhody, nálady a nečekaná hnutí mysli. Ines s Hubertem jsou pozváni k Soně a Henrimu na večeři. Hubert a Henri jsou astrofyzikové. Henri už tři roky nepublikoval a očekává od výše postaveného Huberta podporu, proto mu na pohostění vzácné návštěvy velmi záleží. Jenže Hubert s Ines přijdou o den dříve, než je Henri se Sňou čekal. Co s poněkud nešťastně načatým večerem?

Autorka nejúspěšnějších francouzských komedií nabízí tři různé varianty dalšího vývoje. Každá z nich ukazuje jiné nuance lidského chování v dané situaci, přestože ve všech třech hrají roli slané tyčky namísto humra, nespavost dítěte ve vedlejší pokoj, zvětšující se díra na punčošce distingované Ines, názory na čištění zubů a diskuse o zplošťování galaktických hal.

Komedie **Třikrát život** se v Pardubicích objevila poprvé na GRAND Festivalu smíchu roku 2004 v podání Simony Stašové, Veroniky Gajerové, Oldřicha Víznera a Otakara Brouska ml. z Divadla ABC v režii Milana Schejbal. Po třinácti letech ji Milan Schejbal inscenuje s našimi herci Jindrou Janouškovou, Martinou Sikorovou, Jiřím Kalužným a Josefem Pejchalem. Premiéra se uskuteční 4. března v Městském divadle.

JaP

↑ Y. REZA, FOTO P. VICTOR

← NAŠE OBSAZENÍ KOMEDIE **TŘIKRÁT ŽIVOT** PŘI FOTOGRAFOVÁNÍ
PLÁKATU K PREMIÉRE, FOTO I. MIČKAL

DVĚ V JEDNOM,

ANEB S KATEŘINOU DUŠKOVOU NEJEN O KISS ME, KATE

Následující rozhovor režisérka KATEŘINA DUŠKOVÁ nazvala Dvě v jednom, protože muzikál, který spolu připravujeme, je divadlem na divadle. Kiss me, Kate je o tom, jak herci v americkém Baltimoru zkoušejí hru Williama Shakespeara Zkrocení zlé ženy. Takže vlastně regulérně připravujeme dvě hry, tedy i dvě výpravy. Jedna představuje divadlo, ve kterém se zkouší, a druhá kulisy Shakespearovy hry. V krejčovně vznikají krásné kostýmy ze 40. let (ve kterých se hra odehrává) a renesanční modely... A nakonec – jsme dvě a povídáme si o jednom, o tom, v čem jsme zainteresované, ponořené, čím jsme poblázněné i posedlé.

Muzikál vznikl v roce 1948 v dílně fenomenálního hudebníka, skladatele a textaře Colea Portera, jehož písně dodnes slyšíme v rádiu v podání třeba Elly Fitzgeraldové či Franka Sinatry. Zápletka je vlastně jednoduchá – během zkoušení, jak už to bývá, může mezi herci vzplanout láska, žárlivost i nenávist a za jistých okolností nemusí inscenace ani dojít ke zdárné premiéře... Ale víc prozrazovat nebudu. Kiss me, Kate je komedie o lásce, ve které se kromě vtipné konverzace uplatní spousta gagů a humoru z divadelního prostředí a kterou korunuje úžasná swingová hudba. Naše divadlo bude mít po delší době muzikál s živým orchestrem, což vždy pozvedne inscenaci na vyšší úroveň.

Katko, připravujeme s našimi herci americkou muzikálovou komedii, divadlo na divadle se spoustou krásné swingové hudby. Co z toho je pro tebe největším lákadlem?

Divadlo je kouzelný, šílený, pekelný, božský svět, z něhož diváci smí vidět jen část. Miluju dívat se na

herce v zákulisí mezi šálami, jak se připravují na výstup. Tohle diváci nikdy nevidí. Každý z herců to má trochu jinak, ale ta vteřina před tím, než vstoupí na jeviště, to usebrání, u některých pak vtipy až do poslední chvíle... to je úžasná síla, krásná energie a já si vždy říkám: „Kdyby tohle mohli diváci vidět,

účastnit se toho rituálu, pocítit tu energii...“ Vždy, když herce takhle špehuji v zákulisí, připadá si trochu jako voyer. A oni jsou rázem tak krásní, autentičtí, zvláštní, jedineční, soustředění a pravdiví... Na své inscenace se raději dívám ze zákulisí než z hlediště. (SMÍCH) Byla bych ráda, aby diváci směli tohle někdy vidět. No a Kiss me, Kate nás snad trochu do zákulisí pustí. A pardubičtí herci? To je prostě „jen“ bonus. Nechci opakovat věty svých kolegů režisérů, protože vím, že do Pardubic všichni jezdí moc rádi. Nemám to jinak. Tady je opravdu moc dobře!!! Na práci v Pardubicích se vždy neskutečně těším. Ráda jezdím vlakem. (SMÍCH) A máte nejlepší divadelní klub!

Máš ráda swing? Už ses s ním během své kariéry v nějaké inscenaci potkala?

Před dvěma lety jsem v Jihlavě inscenovala Sugar. Byla to jízda, dost dynamické zkoušení a můj druhý muzikál v životě, tam jsem si swing zamilovala, ale že bych si ho doma pouštěla po večerech, to ne. Tedy vyjma věčrejška, kdy jsem si pustila od Colea Portera všechno, co jsem našla, a to na popud mé oblíbené dramaturgyně. (SMÍCH)

Sugar se vedle Šumaře na střeše stala mou srdeční záležitostí, doufám, že s Kate to nebude jinak. Navíc záda mi kryjí Pavel Horák s Radkem Škeříkem, takže po hudební stránce to nemůže nedopadnout (třukám na dřev!!!).

Viděla jsem tvé muzikálové inscenace v Horáckém divadle Jihlava – Sugar i Šumaře na střeše. Co tě na muzikálu zajímá? Já mám za to, že je to velmi obtížná „disciplína“...

Kdybys si připustila svůj pohled na věc, nikdy bych se nejspíš do takového projektu nepustila!

K. DUŠKOVÁ V DEKORACNÍCH DÍLNĚCH PŘI PŘEDÁVÁNÍ
SCÉNOGRAFIE KISS ME, KATE, FOTO J. SEJKORA

Nepřipouštím si složitost té „disciplíny“! V tomhle směru jsem poměrně lehkovážná. Šumaře na střeše jsem potřebovala dělat. Cítím v něm téma Šoa, které je pro mě životní a nejspíš se k němu budu stále vracet. A přes Šumaře se o tom dá mluvit nejméně bolestivou formou, navíc ta hudba je překrásná. Se Sugar to bylo jinak – měli jsme v té době v Jihlavě ideální představitele, byl by hřích to neinscenovat.

Pracuješ u nás potřetí a opět ses obklopila svým stálým týmem spolupracovníků – scénografi dělá Pavel Kocych, kostýmy vytváří Kristýna Matre Křížová a choreografii jsi svěřila Aleně Peškové. Neláká tě změna, anebo máš raději jistotu při přípravě a realizaci?

Počtvrté. Zapomněla jsi na Návštěvníky – IN projekt na Malé scéně – ty jsem měla moc ráda – můj první krok směrem k vám a byl šťastný! Ale k věci, já s tímhle týmem dělám po dlouhé době. Poslední tituly jsem jim byla nevěrná. Pavla jsem oslovila až teď, protože je potřeba, aby postavil dvě navzájem funkční scénografie, a vlastně jsem potřebovala, aby využil toho, že je především architekt. Je to nejsložitější scénografie, se kterou jsem se dosud setkala. A Kristina? Je ve vaší krejčovně jako doma a kostýmů potřebujeme také na dvě inscenace... Na vteřinu jsem neváhala, že bych pozvala někoho jiného. A Alena? Je skvělá! (SMÍCH) Mám radost, že pracovní nesmírně vytižená šéfka baletu Divadla F. X. Saldy v Liberci měla čas. Máme za sebou Šumaře na střeše, který dopadl skvěle, a u vás Dona Juana.

Na sklonku loňského roku ses stala uměleckou šéfkou Divadla Na Fidlovačce. A to hned po první hostovance. Jaké máš s touto scénou plány?

Tohle je otázka, které se v médiích zatím dost vyhýbám. Nedělala jsem konkurz, nemám připravený projekt... Po odchodu z Jihlavy jsem se zařekla, že už nechci

šéfovat, ale dostala jsem se do divadla, které mě nejspíš potřebovalo ve chvíli, kdy vedení a soubor byly na rozdílných březích jedné řeky... Přijala jsem tu nabídku, protože vím, jak můžu pomoci. Fidlovačka je v dobrém slova smyslu lidové divadlo s konzervativním komediálním repertoárem. Tohle není možné změnit. Chci stavět na tradici, ale oslovím režiséry, kteří kladou důraz na hereckou práci, které zajímá herecké divadlo, protože i já vnímám divadlo hlavně přes herce. Můj úkol na Fidovalce teď je především „obnovit vypálenou vesnici“, což se stalo po odchodu většiny souboru na Vinohrady. Soubor je potřeba postavit, doplnit...

Mně se zdá, že se vůbec nezastavíš, i sama o sobě říkáš, že jsi workoholik. Jak vlastně odpočíváš?

To je hodně osobní. (SMÍCH) Nejlepší odpočívám v posteli, dívám se na filmy, v zimě lyžuji, v létě plavu... Ale popravdě asi moc neodpočívám. Většinou se najde někdo, kdo mě z mého shonu na chvíli odpojí a donutí mě odpočívat.

Na premiérách tě často doprovází dcera, která je ve věku, kdy se vážně začíná uvažovat o budoucnosti, o možném povolání. Je dcerou režisérky a výtvarníka a vnučkou herce... Co z toho v jejím případě vyplývá? Přitahuje ji divadlo?

Anna je ještě vnučkou akademického sochaře a majitelky čajovny! (SMÍCH) Moje dcera divadlo akceptuje jako součást života své matky. Naštěstí jí nevoni tak, jako vonělo mně v jejím věku. Je skvělá v češtině, rozumí jazyku a má pro něj cit, miluje přírodu a je velmi angažovaná, co se týká politického a společenského života. Divadelník z ní, doufám, nebude. Má plno talentů. Když někdo v její škole vede revoluci, bývá to zpravidla ona... Letos dělá zkoušky na gympl, který si sama vybrala, má trochu tvrdší hlavu a dělá jen to, co ona sama chce, a také to většinou dokáže. Miluje koně a jezdí na nich. Má velký výtvarný talent, ale zatím ho

nehodlá uplatnit. Gympl považuje za jakýsi odklad rozhodnutí, co dál. Já měla v jejím věku jasno, věděla jsem, že budu herečkou. (SMÍCH)

Máme před sebou spoustu práce na muzikálu, ale už jsme se společně s ředitelem bavili o další možné spolupráci a ty jsi vyslovila přání režírovat hru Mikve. Proč?

To nebylo vyslovení přání, já jeho i tebe k Mikve dost agresivně tlačila! (SMÍCH) Mikve je jednou z nejlepších her, které jsem za poslední měsíce četla. Cítím, že žijeme životy tak nějak uzavřeně, každý sám za sebe – pojmy společenství, soucit, solidarita a nezištná pomoc jako by se ocitly na okraji našich bytí. Cítím, že se blíží doba, kdy každý sám nepřežije, kdy bude nezbytně nutné začít si pomáhat, vnímat se jako součást celku. Šve mě uzavírání se za dveřmi vlastních bytů. To, jak myslíme každý jen sám na sebe a svou rodinu... Vždyť žijeme všichni jeden svět. A tahle hra o tom je, o solidaritě, o ženské solidaritě, o pozornosti, o uzavřených komunitách a možnostech vystoupit z řádu, o svobodě, o lásce. Je to krásná hra! A nejlepší na tom je, že teď na to máte ideální obsazení. Proto jsem na pana ředitele tak tlačila, abyste tu hru hráli co nejdříve! (SMÍCH)

Co je pro tebe na divadle nejdůležitější? Bez čeho se divadlo nedá dělat? Bez lásky.

Asi je hloupost ptát se na tajná přání... Ale přesto by mě zajímaly tituly či témata, která v sobě nosíš. Můžeš něco z toho prozradit?

Myslím, že jsem o tom v průběhu našeho rozhovoru už promluvila. Šoa stále nosím v sobě, o lásce máme mluvit, jsem feministka, zajímají mě všechna ženská témata. Ale já mám velké štěstí. Je mi dopřáno si přání plnit. Třeba Juan u vás byl jedním z nich. Nedělám si plány. Od divadla chci, aby mi přinášelo radost. Nic víc. A u vás jsem šťastná!

JaU

CENY 17. ROČNÍKU GRAND FESTIVALU SMÍCHU JSOU PŘEDÁNY. AŽ ŽIJE 18. ROČNÍK!

Poslední lednový týden se Pardubice znovu staly centrem nejlepších divadelních komedií a hlavním městem smíchu České republiky! Hostili jsme totiž již 17. ročník **GRAND Festivalu smíchu** – přehlídku nejlepších divadelních komedií, které v loňském roce vznikly na jevištích českých a moravskoslezských profesionálních divadel. Sedm nominovaných komedií se účastnilo soutěže, řadu dalších komediálních představení nabídl doprovodný program, prolog i epilog festivalu.

Ceny letošního ročníku byly slavnostně rozdány 30. ledna na závěrečném **Galavečeru smíchu**, který v režii Jana Brichcína uváděli Lucie Zedníčková a Milan Němec. Program večera opět snímala Česká televize, která ho poté v posunutém přímém přenosu odvysílala na programu ČT art (na webu ČT je stále ke zhlédnutí).

O titul Komedie roku 2016 se v letošním ročníku utkaly gangsterka se zpěvy **Frank V.** Městského divadla Brno, bláznivá krimi

S nebožtíkem v patách Městského divadla Mladá Boleslav, **Souborné dílo Williama Shakespeara ve 120 minutách** českobudějovického Jihočeského divadla, **Saturnin**

v podobě swingové grotesky pro celou rodinu v podání Národního divadla Brno, temperamentní komedie ze slunné Itálie **Poprask na laguně** libereckého Divadla F. X. Šaldy, hudební komedie **Proč muži neposlouchají a ženy neumí číst v mapách** pražského Divadla ABC a divadelní verze kultovního britského televizního sitcomu **Jistě, pane ministře** pořádaného souboru.

Soutěžní komedie hodnotila **odborná porota**, kterou tvořili divadelní recenzenti Jana Pátekrová a Jan Kolář, dramaturg České televize a pedagog DAMU Zdeněk A. Tichý, režisér Otakar Kosek a dramaturg Petr Klár.

Alternativou odborné poroty byla stejně jako v minulých ročnících **studentská porota** sestavená tentokrát Kristýnou Pleškovou ze Slezské univerzity Opava, Terezou Blažkovou z Masarykovy

univerzity Brno a Martinou Žáčkovou z Karlovy univerzity Praha. Své hlasy samozřejmě odevzdávali i sami diváci.

Vedle tradičních festivalových cen – **Komedie roku**, **Ceny odborné a studentské poroty**, **Ceny diváků** a **Ceny za nejlepší herecké výkony** – byla poštěst v historii festivalu udělena také **Cena Genia smíchu**, která je oceněním za mimořádný přínos v herectví, režii či jiné oblasti divadelnictví komediálního žánru v posledních letech. O držitelé této ceny, jejíž název je odvozen od sochy Genia akademického sochaře Bohumila Kafky umístěné v průčelí historické budovy Východočeského divadla, rozhoduje akademie složená z kritiků, divadelních publicistů, teoretiků, ale i režisérů a dramaturgů. Jejimi předchozími laureáty jsou Jiří Suchý, Lubomír Lipský, Jan Borna, David Drábek a Jan Vodňanský. Ocenění doprovází cena v podobě jedinečné a každoročně nově realizované plastiky akademické sochařky Kláry Klose. RaS

SPONTÁNNÍ A ZÁBAVNÁ MODERÁTORSKÁ DVOJICE **GALAVEČERA SMÍCHU** M. NĚMEC A L. ZEDNÍČKOVÁ, FOTO M. KLÍMA

VÝSLEDKY FESTIVALU

KOMEDIE ROKU 2016

Carlo Goldoni / **POPRASK NA LAGUNĚ**

Úprava a režijní koncepce **Ivan Rajmont** Režie **Martin Černý** Divadlo F. X. Šaldy, Liberec

CENU PŘEVZALI REŽISÉR M. ČERNÝ, HEREC L. DUŠEK, ŘEDITELKA DIVADLA F. X. ŠALDY J. LEVKO A HEREČKA J. STRÁNSKÁ, FOTO M. KLÍMA

NEJLEPŠÍ ŽENSKÝ HERECKÝ VÝKON

KAROLÍNA BARANOVÁ v roli Lucietty
Carlo Goldoni / **POPRASK NA LAGUNĚ**
Divadlo F. X. Šaldy, Liberec

NEJLEPŠÍ MUŽSKÝ HERECKÝ VÝKON

MARTIN POLÁCH v roli Patrona Fortunata
Carlo Goldoni / **POPRASK NA LAGUNĚ**
Divadlo F. X. Šaldy, Liberec

CENA ODBORNÉ POROTY

Carlo Goldoni / **POPRASK NA LAGUNĚ**
Úprava a režijní koncepce **Ivan Rajmont**
Režie **Martin Černý** Divadlo F. X. Šaldy, Liberec

CENA STUDENTSKÉ POROTY

Jess Winfield – Adam Long – Daniel Singer
**SPOBORNÉ DÍLO W. SHAKESPEARA
VE 120 MINUTÁCH**
Režie **Šimon Dominik**
Jihočeské divadlo, České Budějovice

KOMEDIE DIVÁKŮ

Allan a Barbara Peasovi – Miroslav Hanuš
**PROČ MUŽI NEPOSLOUCHAJÍ A ŽENY
NEUMÍ ČÍST V MAPÁCH**
Režie **Miroslav Hanuš**
Městská divadla pražská, Divadlo ABC, Praha

CENA GENIA SMÍCHU 2015

IVAN TROJAN
za mimořádné herecké umění v komediálním žánru,
zejména v inscenaci Vzkříšení

FESTIVALOVÉ OHLÉDNUTÍ

VE FOTOGRAFIÍCH MICHALA KLÍMY

TÝDEN SMÍCHU A ZÁBAVY ZAHÁJILA TRADIČNÍ KLAUNIÁDA V PODÁNÍ PETRY JANEČKOVÉ A LÁDI ŠPINERA, DO KTERÉ SE S CHUTÍ ZAPOJIL I PRVNÍ FESTIVALOVÝ HOST MARTIN DEJDAR.

KMOTRY SOUTĚŽNÍCH KOMEDIÍ DO PARDUBIC PŘIVÁŽEL ZAPŮJČENÝ SUPERB FIRMY LOUDA AUTO, V NĚMŽ ZA NÁMI BEZPEČNĚ DORAZIL TAKÉ MARTIN ZOUNAR I SE SVOU FENKOU LIMPY.

BĚHEM FESTIVALU DOCHÁZÍ K MILÝM A RADOSTNÝM SETKÁNÍM. TAKTO SE V DIVADELNÍM KLUBU VÍTALI KAMARÁDI Z DĚTSTVÍ V OSTRAVĚ MIROSLAV ETZLER A LEXA POSTLER.

JIHOČEŠTÍ HERCI NA SPOLEČNÉSKÉ SETKÁNÍ V DIVADELNÍM KLUBU POZVALI DIVAČKU, KTEROU V RÁMCÍ ÚSPĚŠNÉHO A NA ZÁVĚR OCENĚNÉHO PŘEDSTAVENÍ ZAPOJILI DO DĚJE.

ROLI GARANTA JEDNÉ Z FESTIVALOVÝCH KOMEDIÍ ŠI „STŘIHNUL“ TAKÉ MIROSLAV HANUŠ, JEHOŽ INSCENACE PROČ MUŽI NEPOSLOUHAJÍ... NA ZÁVĚR FESTIVALU I SOUTĚŽILA. A ZÍŠKALA DIVAČKOU CENU!

SPOLEČNĚ S LÍDOU VLÁŠKOVOU A PETROU JANEČKOVOU SE NA PARDUBICKÁ DIVADELNÍ PRKNA ZNOVU POSTAVIL JIŘÍ DVORÁK, JENŽ U NÁS V ROCE 1999 HOSTOVAL V KOMEDII MNOHO POVYKU PRO NIC.

S LIBERECKÝM SOUBOREM SE DO VÝCHODOČESKÉHO DIVADLA, SVÉHO PRVNÍHO PŮSOBIŠTĚ, NAVRÁTIL MARTIN POLÁCH, JENŽ BYL O PÁR DNÍ POZDĚJI VYHLÁŠEN NEJLEPŠÍM HERCEM FESTIVALU.

FESTIVALOVÉ DIVÁKY I HERECKÉ KOLEGY PŘIJEL DO PARDUBIC POZDRAVIT TAKÉ VÁCLAV VYDRA, JEMUŽ NA JEVIŠTI ZDÁRNĚ SEKUNDOVALI PEPA PEJCHAL S PETREM BOROVCEM.

KOMEDII DIVADLA ABC UVEDLI HYNĚK ČERMÁK S DÁŠOU NOVOTNOU – MIMOCHODEM HYNĚK BYL NĚKOLIK LET V TOMTO DIVADLE V ANGAŽMÁ A DÁŠIN SYN TOMÁŠ JE JEHO SOUČASNÝM ČLEMEM.

HERCI MĚSTSKÝCH DIVADEL PRAŽSKÝCH SVOU HUDEBNÍ KOMEDIÍ O TOM, JAK PŘEDCHÁZET PARTNERSKÝM KRIZÍM, NADCHLI DIVÁKY NATOLIK, ŽE JE ODMĚNILI BOUŘLIVÝMI OVACEMI VESTOJE!

ŘEDITEL JIHOČESKÉHO DIVADLA LUKÁŠ PRŮDEK DĚKOVAL ZA STUDENTSKOU CENU NA PORT MODERÁTOŘKY GALAVEČERA LUCIE ZEDNÍČKOVÉ. PORUCHA MIKROFONU POBAVILA NEJEN DIVÁKY, ALE I MILANA NĚMCE A ŠÉFKA ČESKOBUDEJOVICKÉ ČINOHRY JANU KALIŠOVOU.

IVAN TROJAN PŘEVZAL CENU GENIA SMÍCHU Z RUKOU KATEŘINY KALISTOVÉ, NÁMĚSTKYNĚ MINISTRA KULTURY ČR PRO ŘÍZENÍ SEKCE ŽIVÉHO UMĚNÍ, KTERÁ ZASTUPOVALA PRACOVNĚ VYTÍŽENÉHO MINISTRA DANIELA HERMANA, POD JEHOŽ ZÁŠTITOU SE FESTIVAL KONAL.

CELOU FOTOGALERII NALEZNETE NA WWW.FESTIVALSMICHU.CZ.

LETOŠNÍ GRAND FESTIVAL SMÍCHU OČIMA ODBORNÉ POROTY

Na startu GRAND Festivalu smíchu 2017 se shromáždil tradiční počet sedmi divadelních týmů se sedmi komedii, to vše podřízeno sedmi různým režisérským strategiím, které ale všechny směřovaly k jedinému cíli: rozesmát publikum. A bylo by spravedlivé ještě dodat – a taky se pokusit rozesmát porotu... Neboť někdy mohou herci považovat za úspěch, když se jim podaří na tváři otrlého porotce alespoň vyloudit úsměv. Nakonec z tohoto klání vykrystalizovala silná trojka, která obsadila pomyslné stupně vítězů. Jedno z míst si na nich vybojovalo Jihočeské divadlo se Souborným dílem Williama Shakespeara ve 120 minutách, které předvedlo obrovské nasazení, chuť do hry i nefalšovanou radost z ní. Co na tom, že sem tam komediální příhrávka minula spoluhráče a že v některých fázích hry jihočeský tým sázel více na intuici než na důkladně promyšlené kombinace... Koneckonců za Jihočechy nastoupila trojice mladých herců, a tak není divu, že jim festivalovou cenu přisoudila právě studentská porota.

Další ze silné trojky, tým Městských divadel pražských vsadil na hudební komedii Proč muži neposlouchají a ženy neumí číst v mapách. Jistě, tenhle kousek není ani Shakespeare, ani Goldoni, ale bylo by omylem takové ambice adaptací populární knížky o „nemožných ženách“ a „ještě nemožnějších mužích“ přisuzovat. Miroslav Hanuš naordinoval svému týmu taktiku revue a kabaretu a ta mu vyšla výborně. Pražáci se nepokoušeli o nic komplikovaného a předvedli razantní přímočarou hru: bonmot, gag, písnička, vtip, komická maska, písnička, parodie, bonmot, písnička... A jejich výkon zvedl pardubické diváky ze sedadel – a to jak obrazně, tak doslova! Soubor v barvách Divadla F. X. Šaldy obhajoval a obhájil (!) na festivalu absolutní prvenství z loňského roku a navrch ještě posbíral herecké ceny i perníkovou trofej od poroty. Liberecký Poprask na laguně byl ukázkou toho, jak se hraje komediální liga mistrů – precizní souhra týmu, v němž ale v klíčových situacích dostanou prostor silné individuality.

Severočeši dobře vědí, jak si důkladným vybudováním situace, domyšlením souvislostí a využitím celého prostoru scénografie včetně drobných detailů připravit komediální útočnou smršť, v které po sérii přesných gagů následuje rafinované zakončení překvapivou pointou. Bylo příjemné zjistit, že ansámbl ctí odkaz Ivana Rajmonta, a nezbyvá než doufat, že se obdobně bude dařit i jeho následovníkům na trenérském postu. A co další účastníci? Určitě nezklamali domácí, kteří v adaptaci seriálu Jistě, pane mistře předvedli, jak se styl české hry může obohatit inspirací britskou komediální Premier League. Vedle hrajícího kapitána pardubického týmu Petra Dohnala v roli Jamese Hackera byl jedním z kandidátů na hereckou trofej Petr Kostka hostující v roli Sira Humphreye; v takových chvílích zbývá jen povzdechnout, že na stále angažmá v Pardubicích nejspíš nekývne...

Z Brna postoupily do velkého komediálního finále sice hned dva týmy, ale ani jeden z nich výrazněji nezabodoval. Tým Národního divadla Brno byl trochu příliš svázán konzervativní taktikou trenéra – v jeho Saturninovi zazněly dobře známé repliky z Jirotkovy knížky i půvabné prvorepublikové hity, ale výkonu chyběla schopnost překvapivého přenesení hry a zrychlení tempa. Jeden z obvyklých festivalových favoritů, Městské divadlo Brno, vsadil na moderní divadelní klasiku – Dürrenmattova Franka V. – a bylo zřejmé, že prošel důkladným tréninkem a do festivalového turnaje nasadil silnou hráčskou sestavu. Jenže vše marné – obvyklá lehkonožnost, jiskra a vtip se z jeho komediálního projevu vytratily a bylo to jako sledovat tým Arsenalu, jak se po celý zápas marně snaží vstřelit branku. →

Z. A. TICHÝ, FOTO M. KLÍMA

Pokud by se snad vedla festivalová tabulka, tak by nejspíš na jejím dně skončili Středočeši. Zpočátku to přitom vypadalo, že mladoboleslavské Městské divadlo možná přivezlo černého koně letošní soutěže – neznámá americká komedie od autora, který spolupracoval s Hitchcockem... Avšak příslib se

nepřetavil do silného výsledku a po závěrečném hvizdu bylo zřejmé, proč po komedii S nebožtíkem v patách žádný český divadelní tým dosud nesáhl. Jaká tedy byla letošní Velká komediální pardubická? Sečteno a podtrženo – zvítězila silná trojka. Je to hodně, nebo málo?

Zas tak vážně a do krve bych komediální klání nepitval, lépe bude, když si každý přebere své zážitky sám – neboli, řečeno slovy jedné z největších komediálních hvězd dosavadní historie lidstva: „Jak se vám líbí...“

Zdeněk A. Tichý,
programový dramaturg ČT art

...A OČIMA STUDENTSKÉ POROTY

Přestože GRAND Festival smíchu dosáhne plnoletosti až v příštím roce, jeho letošní a zatím ještě nezletilý 17. ročník oplýval kvalitami, kterými se může směle zařadit vedle svých starších a zkušenějších festivalových kolegů.

Jednou ze silných stránek letošního a téměř na prahu dospělosti stojícího ročníku byla dramaturgická skladba nejen hlavního soutěžního programu, ale také doprovodného programu.

Pro nezasevěné se může festival založený pouze na komediích jevit jako monotónní záležitost. Opak je ale pravdou. Komedijní žánr je natolik rozmanitý, že se dramaturgyně Janě Uherové podařilo do jednoho týdne vměstnat hudbou okořeněnou grotesku, krimi komedii, improvizace, interaktivní stand up comedy, swingovou retro humoresku, zdivadelněný sitcom, italskou frašku, hudebně komediální revue a mnoho dalších komediálních odnoží. Z tohoto důvodu bylo také velmi náročné soudit a porovnávat soutěžní komedie, které sice spadaly pod jeden dramatický žánr, avšak téměř ve všem byly rozličné. Málo platná mi v mém rozhodování dokonce byla po cimrmanovsku speciálně sestavená stupnice zaznamenávající co největší hladinu, sílu, délku, šířku, hloubku a hustotu smíchového rozpětí u jednotlivých inscenací. Některé komedie sice pro mě nebyly vyložené tzv. „řachandy“ od začátku do konce, ale přesto mě dokázaly něčím zaujmout, pobavit a přinést mi nezapomenutelný divadelní zážitek. Do této měřítkové trojkombinace se vešlo představení domácího souboru Jistě, pane ministře, liberecký Poprask na laguně Divadla F. X. Šaldy a Souborné dílo Williama Shakespeara ve 120 minutách v podání Jihočeského divadla. U inscenace Jistě, pane ministře mě vedle hereckých vtipných výkonů Petra Kostky, Milana Němce a Petra Dohnala nesmírně bavila také scéna Ivo Zídka a samozřejmě nezaměnitelný suchý britský humor, který však není pro každého. Poprask na laguně zase byla jedna velká italská mela s nádechem neorealismu, který dokreslila ohromující scéna Martina Černého a kostýmy Marty Roszkopfové. V této inscenaci dostala konečně velkou příležitost zazářit, uchvátit a prosadit svůj temperament také něžnější část hereckého souboru. Jiné inscenace totiž byly na

krásné a velké role pro herečky jaksi skoupé. Přestože inscenací nejvíce zmítal estrogen, u mě největší poprask vyvolal výkon Martina Polácha, jehož vysvětlovací schopnosti byly zkrátka dokonalé. Velké herecké vypětí se osvědčilo také budějovickému hereckému trojlístku Tomáši Drápelovi, Tomáši Havlínkovi a také Pavlu Oubramovi, kteří stihli zábavnou a originální formou seznámit diváky s celou tvorbou anglického divadelního giganta Williama Shakespeara.

Milým překvapením pro mě byly inscenace, jež se uváděly v rámci prologu či jako doprovodný program na Malé scéně. Myslím, že některé z nich byly natolik kvalitní, že bych se je nebála zařadit do soutěžní sekce festivalu.

Jsem proto velmi ráda, že jsem se mohla poprvé účastnit coby členka studentské poroty této týdenní kratochvíle, jež mi přinesla nejen smíchem prospikované divadelní zážitky, ale také zajímavá setkání s ještě zajímavějšími osobnostmi. GRAND Festivalu smíchu a jeho organizátorům bych vedle vzdání díky chtěla také popřát, aby byl 18. ročník stejně tak pestrý a úspěšný jako letošní 17. ročník a aby do dospělosti vykročil pravou nohou.

Tereza Blažková,
studentka Masarykovy univerzity Brno

T. BLAŽKOVÁ S KOLEGOU Z ODBORNÉ POROTY P. KLÁREM, FOTO M. KLÍMA

JARNÍ INPROJEKT

KANADĚ K NAROZENINÁM

R. ŽÁK PŘI PRÁCI, FOTO J. FAUKNER

V pondělí 20. března uvedeme na Malé scéně v rámci cyklu scénických čtení INprojekty další českou premiéru. Tentokrát se výjimečně vydáme až za oceán a inscenací hry kanadské autorky Wendy Lillové (* 1950) se připojíme k oslavám 150. výročí nezávislosti Kanady. Oceňovaná dramatička napsala hru Povolání Heather Roseové v roce 1986 na základě vlastní zkušenosti ze Severního Ontaria. I po třiceti letech je však příběh mladé sestřičky Heather, vydávající se do indiánské rezervace, stále živý a překvapivě blízký i nám na opačném konci světa. Po představení, které vzniká pod záštitou Velvyslanectví Kanady v České republice, se můžete jako vždy těšit na diskuzi s tvůrčím týmem, herečkou Martinou Sikorovou a překladatelkou hry Klárou Kolínskou.

O naší budoucí inscenaci hry, kterou už familiárně nazýváme Heather, jsem si povídala s kolegou a bývalým „spolužákem“ z pražské divadelní vědy (kde jsme se o pár let minuli), hercem RADKEM ŽÁKEM. Radek se coby režisér představil v pardubickém divadle už několikrát, naposledy na Malé scéně hrou Lenky Lagronové Po pláči smích (premiéra 18. října 2014). K našemu rozhovoru v divadelním klubu přišel perfektně připraven a navíc i stylově oblečen – nápis Canada

PROUD AND FREE Est. 1867, který se mu skvěl na prsou, nebylo možné přehlédnout.

Radku, kde jsi poprvé narazil na hru Povolání Heather Roseové? A co bylo prvotním impulzem k tomu, aby ses rozhodl ji zkoušet?

Snažím se pořád číst. Předloni vyšel sborník kanadských her. A Heather byla jedna z her, které jsem dočetl do konce. Přitom jsem byl zpočátku vůči hře nedůvěřivý, stejně jako ty, jak jsi mi přiznala.

„Monodrama – to bude nuda, myslel jsem si.“ Když mě pak ředitel Petr Dohnal oslovil, jestli bych chtěl dělat v této sezóně INprojekt, hned jsem si na Heather vzpomněl. Napadla mne též hra pro dva chlapy, ale Heather stála výš, a i pro divadlo, z provozních důvodů to je jednodušší. Přečetl jsem si hru ještě jednou a zase jsem si musel říct, že je fakt dobrá. Především samotná role zdravotní sestry Heather dává herečce příležitost tolika emočních proměn, že být žena mezi dvaceti a třiceti, chtěl bych, aby ji se mnou někdo nazkoušel. Takto napsaná role je pak automaticky i velkou příležitostí pro diváka... Druhý neméně důležitý důvod, proč jsem po Heather sáhl, je jedno z témat, které ve hře je a které mě dlouhodobě dráždí (a to myslím můžu prozradit) – nadřazenost. To, jak si člověk myslí, že právě jeho pravda je ta jediná. Jak se člověk cítí být nad ostatními, jak je neskutečně omezený.

Jak už bylo řečeno, Heather je monodrama, vše je tedy na bedrech jedné herečky, která hraje kromě postavy mladé zdravotní sestřičky Heather i několik dalších postav. Inscenační tým je tentokrát opravdu malý, a i díky tomu jsi měl možnost sejít se nad textem s Martinou Sikorovou ještě před zahajovací zkouškou. Jak si podle tebe Martina rozumí s textem?

Martina je Heather. Text jako by byl psán pro ni. Možná budu až moc otevřený... Dívám se na herce a často mě mrzí, že jejich potenciál není využitý, že ani nemůže být, když jsou tak jednostranně obsazováni. Martina je třeba pro mne tajemná bytost, která zdánlivě vypadá čitelně. Její postava ve hře mluví o tom, že vždy chtěla být záhadná, tajemná, a ne otevřená kniha, to mi přijde jako vtipný paradox.

Hra je starší, než bývá u INprojektů zvykem, byla napsaná už v polovině 80. let minulého století. Čím, kromě toho, co jsi už prozradil, je podle tebe aktuální i dnes?

Ano. Autorka vychází z vlastních zkušeností z indiánské rezervace, z toho, co v 70. letech sama prožila. V 80. letech o tom napsala a my to teď inscenujeme. Proč? Vztah k „prvnímu národům“, jak jsou dnes hezky, ale mírně odtažitě jmenování v USA a Kanadě indiáni, si prošel všemi možnými turbulencemi – přesídlováním, vyvražďováním, upřímnou pomocí, pomocí, „aby se neřeklo“, ale vždy šlo a dodnes jde o vztah problematický. A není nic nezajímavějšího než pohled z druhé strany, tedy pohled indiána na bělocha a obráceně, a to nám tato hra umožňuje a v tom je taky přesah do našeho „dnes“. Jen tímto pohledem z druhé strany, tedy se všemi souvislostmi, můžeme pochopit našeho kolegu, matku, souseda, a možná i sami sebe. Ale prosím tě, ta hra opravdu není tak nudná a didaktická, jak já tady blekotám.

Hru sis pro potřeby scénického čtení sám upravil. V čem tvoje úprava spočívá?

Bral jsem ohled právě na formu scénického čtení. Nejde jen o čtení textu, kdy vzniká v podstatě rozhlasová hra. Přistupoval jsem k tomu tedy jako k regulérní inscenaci, i když samozřejmě herečka bude mít text v ruce (ale taky ne vždycky). Ne všechen omezení jsou vždy na škodu, dokonce můžou i pomoci. Úprava je tedy taková, že to, co vypisovala autorka v textu monodramatu, leckdy dáváme do závorek jako scénickou poznámku, tedy informaci pro režiséra a pro herečku. Než bychom ji četli, raději ji zahrajeme. A i proto mě bude zajímat, jak se to moje zdánlivě zúžení bude líbit paní překladatelce. Ačkoli zúžení není správné slovo, spíš zestručnění. Mám totiž dojem, že autorka chtěla dát do textu všechno, a pokud bychom to tak nechali, dramatický moment, který ve hře je, by se mohl snadno rozplynout.

Jako ke svému minulému INprojektu (Lenka Lagronová: Tanečník, 2012) sis do týmu přizval

rekvizitáře Vladimíra Chmelaře jakožto výtvarníka. Můžeš prozradit něco o scénickém řešení?

Scéna je vlastně předepsaná od autorky, a toho se držíme. Takže nejde o to, že by si scénograf musel něco vymýšlet. Scénografie je sice neodmyslitelná složka inscenace, ale tady důsledně ve službách textu. Důležité jsou různé indiánské propriety, které mohou zajímavě dotvořit atmosféru. I když mám celkem jasnou představu, jak bude vše vypadat, neberu to na lehkou váhu. Jsem rád, když můžu mít v týmu lidi, se kterými se dobře znám a kteří mi upřímně řeknou: „Hele, tohle fakt ne...“ Vláda je výtvarně nadaný, má vystudovanou grafiku a je to člověk s vkusem, takže jeho názory jsou pro mě důležité. I když pravda, jeho křiklavě zelené kalhoty, které si opakovaně bral na zkoušky Othella, dráždily i nejmenovaného režiséra.

Máš i další režijní ambice? Napadlo tě někdy, že bys třeba nechal herectví a živil se jako režisér?

Samozřejmě ambice mám a mluvím o nich vždycky. Ale v poslední době jsem nikde nedělal. Měl jsem jednu nabídku na spolupráci právě po tom, co jsem naposledy režíroval na Malé scéně. (PO PLÁČI SMÍCH – POZN. RED.) Nabídka to byla ale nekonkrétní, takže jako by nebyla... A s herectvím určitě nesecknu! I když si myslím, že jsem lepší režisér než herec. Nebo spíš jinak – herectví беру jako odměnu. Když hraju cokoliv, nemám pocit, že bych pracoval. Režie, tím že mi přijde komplexnější, je těžší, a tedy pro mne bohatší. Když hrajete pořádnou roli, tak máte chuť se zpráskat, ale když se poctivě snažíte o režii, tak na to ani nemáte sílu.

AnH

SPONZOR POŘADU

TriloByte®
STATISTICAL
SOFTWARE

ZÁŠTITU PŘEVZALO VELVYSLANECTVÍ KANADY V ČR

Government of Canada
Embassy of Canada

Gouvernement du Canada
Ambassade du Canada

INprojekt

TŘI BŘEZNOVÉ DERNIÉRY

ANEB VŠECHNO JE JEDNOU NAPOSLED

V březnu náš repertoár opustí tři inscenace, na kterých jsem spolupracovala. První z nich bude **ZPÍVÁNÍ V DEŠTI**. Slavný komediální muzikál se známými písněmi a velkolepými tanečními a stepařskými čísly. Divácky to byl velmi přitažlivý kus, o čemž svědčí 56 odehraných repríz během pěti let (!) – v poměrech regionálního divadla věc neobvyklá. V hlavních rolích se představili Martina Sikorová a Josef Pejchal. V případě Martiny bylo obsazení do postavy Kathy Seldonové logickým vyústěním předchozího úspěchu muzikálové role Roxie Hart z *Chicago*. Herecky i pěvecky zralá herečka zvládla svou figuru s grácií a šarmem sobě vlastním.

Martino, bude ti Kathy chybět? Moc, ale už to hrajeme tak málo, že si před každým představením musím opakovat text, písně i choreografie a vždy trnu, jestli to všechno bude, jak má být.

Tvou roli vnímám jako komediální postavu s nadsázkou a lehkostí. Vedle ní jsi však hrála i dramatictější postavu Sally v muzikálu Cabaret. Bylo pro tebe zajímavé mít na repertoáru dva tak rozdílné úkoly? Já Kathy nevnímám až tak komediálně, to je spíš role, kterou hraje Petra Janečková. Pro mě je to více méně lyrická postava. Chtěla jsem ji udělat konkrétní, ne aby byla obecná, v tom to bylo těžké. I písně byly dost složité, vypadaly jednoduše, ale byly možná nejtěžší, jaké jsem v tomto divadle zpívala. Jsou komplikované intonačně, v přechodech tónů, nedají se zpívat jedním rejstříkem.

K hudebně-dramatickému divadlu máš velmi blízko. Je nějaký titul, po kterém toužíš?

Tos mě zaskočila ... (SMÍCH) Víím, že v Brně v Městském divadle dělají spoustu zajímavých muzikálů, třeba jsem zde viděla *Flashdance*.

Sice netuším, jestli bych to dokázala zatančit nebo zazpívat, ale tenhle muzikál se mi líbil, je moc krásný.

Vím, že Martina by to dokázala! Je pěvecky i herecky připravená čelit těžkým úkolům a věřím, že ji ještě potkají krásné, třeba i muzikálové role.

Dalším titulem, který se přestane hrát, je **KRÁLOVA ŘEČ**, úžasný, strhující příběh prince Bertieho, který ač nechtěl, stal se králem, dokázal se porvat se svým údělem a silou vůle překonal i řečový handicap. Hlavní postavu ztvárnil Martin Mejzlík, pro nějž to samozřejmě byla obrovská příležitost, ale hlavní role, která přišla v pravý čas a které se chopil s velkou vnímavostí a zjitřeností.

Martine, jaké bude loučení s rolí krále Jiřího VI.?

Já to moc neprožívám, беру věci tak, jak jsou, prostě staré role odcházejí a nové přicházejí – a tak to být musí. Nejsme na Broadwayi, kde se jedna věc hraje deset let... Po postavě Bertieho mi bude smutno, to nezapírám, ale na druhou stranu Řeč již hrajeme jen jednou za měsíc, a pak je to spíš trochu dobrodružství a člověk to odehraje s vydatnějšíma očima... Je lepší, když hra skončí, než ji uměle udržovat při životě. Ale bude mi to líto, protože jsem to měl rád a moje postava mi byla hodně blízká. Jeho charakter a jeho životní boj.

Od spousty diváků, ale i lidí od divadla jsem slyšela, že ti ta postava skutečně sedla. A i když nás někdo srovnával se slavným filmem, nikdy jsme z toho nevyšli špatně. Jaké jsi měl ohlasy ty? To je pravda, ale je otázka, do jaké míry to člověk má brát vážně.

Já to nemůžu asi posoudit, když jsem v inscenaci zainteresovaný, ale myslím, že jsme obstáli a že je to větší zábava než ve filmu. Jeden můj příbuzný, který byl po deseti letech v divadle a film viděl až potom, byl z něj zklamaný, divil se, že snímek získal Oscara... Ale je otázka, jak to koho zasáhne.

Bertie, kterého hraješ, je introvert, navíc koktá, zadrhává se. Byla pro tebe role výjimečná i tímto postižením?

Ano, samozřejmě... Ale já se obvykle snažím jít do hloubky charakteru postavy a ne ji brát jenom přes vnějšíkové projevy. Tato role pro mě však paradoxně byla snazší, protože povahově jsem jí blíží, než kdybych hrál nějakého extroverta, který je sebevědomý. Ten jeho postoj mi je sympatičtější – byl vzdělaný, významný, a přitom nebyl suverén jako třeba Donald Trump. (SMÍCH)

Poslední březnovou derniérou bude dramatická sonda do manželských vztahů KDO SE BOJÍ VIRGINIE WOOLFOVÉ?, která se hraje na Malé scéně ve dvoře. Vedle Jiřího Kalužného, Josefa Pejchala a Jany Ondruškové v ní zazářila Jindra Janoušková, která byla za roli Marthy navržena do užší nominace na Cenu Thálie 2015, což je pro herečku nesmírná pocta.

Ptát se Jindry, jestli měla svou postavu ráda, určitě nemá smysl. Ale chtěla jsem vědět, jak jí bude chybět...

Strašně! Moc mi bude chybět. Chápu, že se to už vyhrálo, konec konců jsme měli dost repríz, ale je to jako když ti berou dítě od prsu! Je to konec a takovou roli už nikdy nedostanu. Něco jsem ukázala, ale když jsem byla navržena na Thálii, byla jsem fakt vyděšená...

A i když jsem tu šanci neproměnila, nevádí, měla jsem tu roli moc ráda, přestože byla těžká, komplikovaná a vyčerpávající. Martin Damashko z našeho divadelního klubu, který se stará o občerstvení i na Malé scéně, mi říkal, že nikdy si diváci během pauzy nedali tolik alkoholu jako během Virginie, takže to s nimi asi taky zamávalo... (SMÍCH) Myslím si ale, že to byl pro diváky zážitek. Dokonce mě zastavovali i lidé na ulici a říkali, jak je to zasáhlo. Užili jsme si prostě svou slávu. Bohužel nevím, jestli mě ještě něco takového potká. Rolí pro ženy v mém věku je málo, proto jsem šťastná, že jsem na ní mohla pracovat.

Po derniéře je vždy smutno, ale život jde dál. Doufám, že všichni, kteří v březnu „přijdou“ o své role, něco jiného zase získají. A hlavně, že dostanou další krásné příležitosti. **JaU**

← M. SIKOROVÁ S J. PEJCHALEM VE ZPÍVÁNÍ V DEŠTI, FOTO M. KLÍMA

↘ M. MEJZLÍK S J. KALUŽNÝM V KRÁLOVĚ ŘEČI, FOTO J. VOSTÁREK

↓ J. JANOUŠKOVÁ V KDO SE BOJÍ VIRGINIE WOOLFOVÉ?, FOTO J. VOSTÁREK

Milan Sandhaus by oslavil devadesátiny!

Letos 11. března by oslavil 90. narozeniny vynikající a nezapomenutelný pardubický herec MILAN SANDHAUS (11. března 1927 – 17. dubna 1998). V pardubickém divadle strávil bezmála 45 let a diváci si ho jistě dobře pamatují nejen jako představitele dramatických rolí, milovníka, ale především jako vynikajícího komika. I když od té doby, co je Sandy opustil, uplynulo téměř dvacet let, jeho bývalí kolegové na něj stále s láskou vzpomínají:

Dáša Novotná: Sandy. Jinak jsem ho neoslovila. Člověk plný energie, humoru, báječný kolega a troufám si říct i kamarád. Patří k lidem, které máte pod kůží a v srdci a už tam prostě zůstanou. A i po těch mnoha letech mi v našem divadle pořád chybí.

Zdeněk Rumpík: Se Sandym jsme toho zažili! Třeba jednou jsme hráli v Opatovicích pro vojáky, chystal jsem na jevišti scénu, když vtom se ozval z šatny hrozný řev. Vlítnu tam a vidím Sandyho úplně nahoře na vysokém železném věšáku a Zdenu Bittlovou, která zřejmě nebyla dost rychlá, visící pod ním. Když jsem se podíval pořádně, uviděl jsem na zemi

zmateně pobíhat malinkou myšku. (SMÍCH) Jindy jsme se Sandym seděli v šatně a bavili se o popularitě a slávě tady v Pardubicích. A já jsem říkal: „Sandy, dyť vy točíte ty filmy...“ A on mi povídá: „Zděnkul! To byl jediný člověk, který mi říkal Zděnkul. Zděnkul, tady v Pardubicích jste populární od benzinové pumpy na Chrudim po benzinovou pumpu na Hradec.“ Přitom takový herec, vynikající komik! Nechtěl jsem tomu věřit, ale mnohem později se mi to, co říkal, potvrdilo.

Jindra Janoušková: Když jsem nastoupila do Pardubic, Sandy nade mnou držel ochrannou ruku. Měl mě moc rád a já jsem s ním hodně hrála. Bavila mě jeho improvizace. Mám ráda, když partner něco změní, na to já slyším. A se Sandym to bylo vždycky napínavé. Pamatuji si na inscenaci Ženský boj. To byl boj pokaždé jiný... (SMÍCH) Moc jsem se tím bavila. Já mám legraci ráda a on ji měl taky rád. Nezapomenu na naše cesty na zájezdy. A později když se mi narodily dcery, nebyly Velikonoce, aby se u nás nezastavil, měl moc rád děti. Je strašná škoda, že zemřel tak mladý. Ten humor odešel s ním a v současné době mi moc chybí.

COBY GENNARO DE SIA V MUŽI A DŽENTLMENOVI, VČD 1983

JAKO KRÁL SE Z. BITTLOVOU V TOMÁŠI BECKETOVI, VČD 1975

JAKO HORATIO DARDA S A. GSÖLLHOFEREM
V NEBE NA ZEMI, VČD 1978

Závěrem ještě úryvek z knihy **...a na co jsem nezapomněl** Sandyho kamaráda a kolegy, herce **Alexeje Gsöllhofera** (1925–2010):

Stalo se vám někdy, že jste se setkali s člověkem, je jedno, jestli je to muž či žena, a najednou jste měli pocit, že toho člověka odněkud znáte, že je vám nějak povědomý, dali jste se s ním nebo s ním do hovoru a najednou jste zjistili, že je opravdu naprosto vyloučené, že byste se s ním už někdy předtím byli setkali? Stejně ale sledujete jeho pohyby, způsob řeči, chůzi a děláte to nějak mimoděk, nechtěně, ne cílevědomě. Stejně vás to k tomu člověku přitahuje, je vám sympatický, souhlasíte s tím, co říká, a vaše myšlenky se shodují s jeho názory, a navíc máte smysl pro vtip, legraci a on taky. V takovém případě stačí zavolat:

„Haló, klaune.“

„To na mě voláte klaune?“

„Na vás, proč?“

„Protože už dlouho na mě nikdo klaune nevolal.“

„Já už jsem to taky dlouho na nikoho nevolal. Ale vy jste mi tak nějak připad.“

„Vy jste klaun?“

„Byl bych rád.“

AnH

V BŘEZNU SI DIVADLA PO CELÉM SVĚTĚ PŘIPOMÍNÁJÍ SVŮJ SVÁTEK

Národní střediska Mezinárodního divadelního ústavu již od roku 1962 slaví **27. březen jako Světový den divadla**. Jeho smyslem a cílem je vést herce na jevištích i obecnost v hledištích k zamýšlení nad posláním a úlohou divadla, vyjádřit sounáležitost divadelníků celého světa a podpořit jejich úsilí o prosazování základních morálních a společenských vlastností uměleckými prostředky.

Institut
umění
Divadelní
ústav

Institute
Theatre
and
Arts

I. HUPPERT

Při této příležitosti je každoročně vyzvána některá z význačných divadelních osobností, aby se podělila o své úvahy o divadle. To, co je známé jako **Mezinárodní poselství**, se překládá do více než 20 jazyků a 27. března předčítá pro desítky tisíc diváků před představením v divadlech na celém světě.

Tvůrcem letošního poselství je francouzská divadelní a filmová herečka **Isabelle Huppert**. Mimochoodem v roce 1994 byl autorem tohoto provolání také Václav Havel. Světovému dnu divadla předchází **Světový den divadla pro děti a mládež**, který se po celém světě slaví **20. března**.

RaS

JAK SE Z KLUKA ZE STATKU STAL KLUK Z PLAKÁTU

Východočeské divadlo Pardubice
Marius von Mayenburg

Česká premiéra 17. a 18. prosince 2016
na Malé scéně ve dvoře

Režie
David Šiktanc
Hrají
Petra Janečková
Ladislav Špiner
Ondřej Kraus j. h.
Jana Ondrušková
Petr Borovec

a byl by ze mě asi právník nebo veterinář. Každopádně tak lehké to nebylo. Neřekl jsem si hned, že budu hercem. Nechtěl jsem. Asi proto, že jím byl brácha a já nechtěl dělat to samé co on, nicméně nahlédnout do světa umění jsem chtěl. Napadlo mě tehdy, že bych zkusil filmovou režii na FAMU. Bavilo mě natáčet, stříhat a něco hmatatelného tvořit. Nicméně zkoušky se nepovedly a jinou alternativu než herectví jsem neměl. Ale aby to nevypadalo, že mě hraní nebaví. To vůbec není pravda! Po přijetí na JAMU do ateliéru prof. Niki Brettschneiderové a Mgr. Igora Dostálka jsem zjistil, co všechno herectví obnáší, jaké šuplíky musí umět člověk otevřít, aby se z toho nezbláznil, a hlavně, jaký to je pocit stát na prknech před vyprodaným sálem... Jednoduše nádhra.

Říkala jsem, že jsi ze „samoty u lesa“ – to asi není úplně přesné, je to spíš vesnický statek. Narodil ses ale v Praze, jak jste se s celou rodinou ocitli na statku u orlické přehrady?
Táta je z vesnice, na tom statku se narodil. Maminka je z Prahy. Když byla malá, měly se sestrou dva koně. Jezdily s nimi na prázdniny na Orlik na chatu, jenže ty koně neměly kam dávat. A děda se tenkrát dozvěděl, že nějaký pan Kraus prodává statek. Takže koupili statek, kde se mamka seznámila s tátou, dali se dohromady, a táta se tím pádem na ten statek zase vrátil – přiznal se zpátky. Mamka tam přivedla svoje koně, pak s tátou stáj rozšířili a ze dvou koní se stalo čtyřicet.

A tu maminčinu koňařskou vášeň jsi podědil ty i brácha... To je jako z pohádky. Až na to, že se čtyřiceti koňmi je i dost práce, ne? Co třeba nějaký personál? Nemyslíš zrovna uklízečku...

K nastudování obou inscenací, které měly premiéru na konci loňského roku, jsme si vypůjčili dva absolventy herectví z brněnské Janáčkovy akademie múzických umění. Zatímco v komedii *Hoří, má panenko!* uvedené v Městském divadle se pardubickému publiku představila Barbora Goldmannová (rolí alternuje s Eliškou Dohnalovou), její spolužák a partner ONDŘEJ KRAUS vyzkoušel prkna naší Malé scény ve dvoře. Nyní zde hraje v Mayenburgově *Živém obrazu* roli Vincenta, pubertálního syna přepracovaného manželského páru, který se rozhodl svou krizi vyřešit zaměstnáním uklízečky. Proč kluk ze statku přisedal z koní na herectví, jaké to je přejít ze školy do reality profesionálních divadel a jak na to, aby se z vás jednou stala hvězda, se dozvíte v následujícím rozhovoru.

Kdy se u tebe projevil zájem o herectví? Ovlivnil tě tvůj starší bratr Martin? Nebo jak to tak přišlo na samotě u lesa?

Hmm... Na samotě u lesa. (SMÍCH) Pravdou je, že mě ovlivnil můj bratr, protože by mi jinak asi takhle životní cesta vůbec nepřišla na rozum

(SMÍCH) Nemáme tam uklížečku, máme uklízeče, který chodí každé ráno pomáhat uklízet hnuj. Ale táta je hrozně šikovný a v podstatě si to všechno dělá sám. Mamka pracuje jako vychovatelka v diagnostickém ústavu v Praze, brácha pendulje mezi zkouškami a natáčením a já jsem taky pořád pryč – buď v Brně, nebo teď tady v Pardubicích. Takže táta je tam na to sám. Suší seno, stará se o koně. Samozřejmě, když jsme o víkendu doma, staráme se, co můžeme, ale není to určitě tak, jak by si zasloužil.

Co tě baví mimo divadlo?

Toho divadla je, zaplatť pánbůh, hodně, takže na jiné věci moc času nemám. Teď když jsem nastoupil do čtvrtáku, přišla nabídka z Národního z Brna, hned potom z Pardubic, což je nádherný, to se nestává jen tak někomu. Měl jsem obrovský štěstí. Jdu ze zkoušení a veškerý volný čas se snažím trávit u koní, protože tam mám i svoje koně, které trénuju a nechci je zanedbávat. Je to taková moje pozitivní energie, nabírám s nimi sílu na divadlo. A jinak mě taky baví trávit čas s přítelkyní, pochopitelně.

Což jsi měl možnost dokonce i tady v Pardubicích, když jste tu zkoušeli oba zároveň. Neležel jste si už na nervy?

S J. ONDRUŠKOVOU V ŽIVÉM OBRAZU, FOTO K. KALINA

To ne, naštěstí jsme nezkoušeli stejnou věc, takže jsme spolu nebyli pořád. Bylo fajn, že to takhle vyšlo a mohli jsme tu zkoušet ve stejnou dobu. Ani jeden z nás nemá rád dlouhé odloučení od toho druhého, jsme na sebe dost fixováni. Stále bláznivě zamilovaní. (SMÍCH)

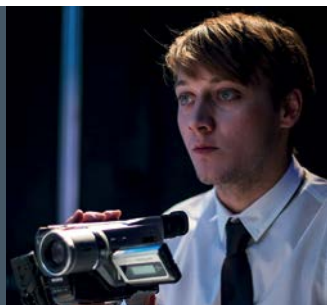
Jak na tebe působí přechod ze školního prostředí k profesionálnímu divadlu? Je rozdíl mezi tím, co ses dozvěděl o herectví ve škole, a praxi?

Hlavní rozdíl je v tom, že když si člověk neví rady, ve škole mu pomůže pedagog. Je tedy jednodušší nalézt správnou cestu, pedagog se snaží studenta vést, ukazovat mu cestičky, učí nás třeba i to, jak se správně ptát atd. V profesionálních divadlech musí člověk pracovat samostatněji, dávat si sám dohromady všechno, co by mu ve škole někdo řekl. Je to o větší samostatnosti, a tudíž i větší zodpovědnosti.

Vnímáš divadlo jako jistý druh osudové posedlosti, nebo ho bereš jako každé jiné povolání?

To je těžký... Konkrétně herectví je řemeslo jako každé jiné. Člověk se jím prostě živí, i když se u něj rozhodně nepředře (ačkoli záleží asi na roli). Každopádně s horníkem bych to asi nesrovnával. (SMÍCH) Ale jinak beru herectví jako každou jinou práci. Nezastávám ten názor, že jsem bohém, jen kvůli tomu, že dělám divadlo.

A jestli je to posedlost? Divadlo je velmi důležitým prostředkem ke sdělení myšlenek širšímu publiku. I když musí v dnešní době konkurovat filmu, což není jednoduché, myslím si, že je potřeba, aby lidé chodili do divadla a nechávali na sebe působit emoci, která není postprodukčně zpracovaná jako ve filmu. Dalším důležitým aspektem divadla je text, respektive způsob vyjadřování a interpretování. Divadelní texty jsou krásné v tom, že je v nich často více životní pravdy než třeba ve filmu. Takže ano, divadlo je jistou posedlostí.

Jaká je tvá vysněná role?

Cyrano z Bergeracu, až do něj jednou dorostu. Až budu starší a budu mít ještě větší nos, než mám teď, tak si myslím, že v ten moment bych mohl přestat dělat divadlo – až si zahrāju Cyrana. (SMÍCH) To je můj obrovský sen.

Přemýšlíš o budoucnosti? Jaké jsou tvé profesní plány? Máš nějaké vysněné divadlo, kde bys chtěl být v angažmá?

Je to těžké. Teď po zkušenosti v Brně, tady v Pardubicích a předtím v Divadle U stolu, kde jsem dělal pár inscenací pod záštitou Divadla Husa na provázku, úplně nevím, v jakém divadle konkrétně bych se chtěl „uvrtat“ do angažmá. V poslední době přemýšlím, jestli vůbec je angažmá zapotřebí. Jestli bych spíš nechtěl být na volné noze, nebyl bych zdaleka jediný. Akorát si myslím, že to může být trochu nebezpečné pro tak mladého herce, jako jsem já. Nemám ještě „ksicht“, žádné velké renomé...

Myslíš, že pro začínajícího herce je důležitá pokora? Nebo je v dnešní době naopak důležitější sebedůvěra, ostré lokty a umění se prosadit?

To se podle mě vůbec nemusí vylučovat... Člověk musí být pokorný a není to jen o věku. Já jsem, myslím, dost pokorný člověk, ale jsem i dost velký ranaf a dokážu si stát za svým, jít si za svým cílem – ne teda přes mrtvolu, ale rozhodně umím říct svůj názor. Pokud mladý herec pokoru má, měl by si ji nést až do stáří. Teprve potom z něj bude hvězda. (SMÍCH)

DIVADELNÍ BÁL

TENTOKRÁT V RYTMU SWINGU

Divadlo je místem, kde si tradice podává ruku s historií a noblesa s krásou a jedinečností. Jednou z nejnovějších tradic v pardubickém Městském divadle jsou **plesy**. Už popáté se i letos nádherné secesní prostory našeho divadla promění v plesový sál. Inspirací jsou velké evropské operní domy, především Vídeňská státní opera, ale také třeba Slovenské národní divadlo v Bratislavě. Stejně krásné, plné lesku i špetky luxusu, jsou i ty naše (divadelní a městský), ale trůfám si říct, že méně snobské a rozhodně ne tak drahé!

V pátek 31. března se uskuteční **Divadelní bál**, který bývá proslulý svou veselou neformální atmosférou, ale i příležitostí potkat spoustu herců, kteří se sem chodí bavit. Letošní téma je nasnadě – **Hrajeme v rytmu swingu**. Tanečním číslem si tak připomeneme premiéru, která bude bálu předcházet – Kiss me, Kate, což je americká muzikálová komedie Colea Portera, krále swingových písní. Zároveň si po loňském úspěchu opět zatančíme za doprovodu swingového a jazzového orchestru JK BAND Pardubice. Tomuto tématu podřídíme také další program i malé dárky pro dámy a pány, které budou jako vždy originální a vtipné.

Kromě přehlídky divadelních kostýmů, kterou jsme nazvali podle našeho nedávného představení z Malé scény ve dvoře **Živý obraz**, budeme spolu s herci

napjatě čekat, který a která z nich se stanou nejoblíbenějšími u svých diváků. Oku rovněž polahodí orientální tanec v podání Heidi Dahab i předtančení taneční skupiny flamenca La Pasión. Zavzpomínáme na komedii **Hoří, má panenko!** a zatančíme si na hity let šedesátých v bloku nazvaném „Co se do Panenky nevešlo“. K tanci vyzvou i herci v plesovém „rychlou kurzu swingu“. A před půlnocí se parket zavlní v moderním rytmu, protože zahraje a zazpívá Michal Hruza a jeho **KAPELA HRÚZY**. Tradičně bohatá tombola je už samozřejmostí.

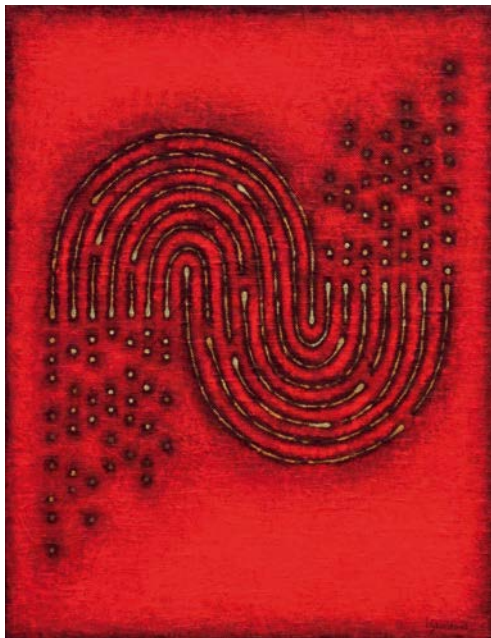
Věříme, že **Divadelní bál** bude jedním z nejpříjemnějších a nejkrásnějších, které plesoví hosté letos zažijí, a že nám zachovají přízeň i jako diváci a návštěvníci našeho divadla.

JaU

PŘIJĚTE SI I VY ZATANČIT NA PRKNA, KTERÁ ZNAMENAJÍ SVĚT, K Tanci VÁM OPĚT ZAZPÍVÁJÍ M. SIKOROVÁ I P. JANEČKOVÁ, FOTO J. SEJKORA

FOYER ROZZÁŘÍ OBRAZY LUCIE STAŇKOVÉ

Koláže s divadelní tematikou britské výtvarnice Emmy Margaret Smith ve foyer vystřídají **abstraktní díla malířky Lucie Staňkové**, jejíž výstava zde bude slavnostně zahájena v sobotu 4. března před premiérou komedie Yasminy Rezy *Třikrát život*. Obrazy budou ve foyer k vidění do květnové premiéry dramatu Lovecké scény z Dolního Bavorska.

Život LUCIE STAŇKOVÉ (* 1966) je spjat s Hradcem Králové. Dcera hradeckého malíře Jiřího Šindlera zde vystudovala Gymnázium J. K. Tyla ve třídě s výtvarným zaměřením, pak pokračovala ve studiu textilních technik na VUPŠ v Praze. Po ukončení studií žila a pracovala v Praze, zabývala se tkaním gobelínů, tapiserií a paličkovanou krajkou, později i malbou. Po narození dvojčat se roku 1995 vrátila i s rodinou zpět a nyní žije a pracuje ve svém domě na Novém Hradci Králové.

Zde založila Ateliér LABYRINT, což je domácí podkrovní a v létě i zahradní výstavní prostor, kde pravidelně vystavují svá díla malíři, grafici, sochaři a fotografové hledající své vyjádření spíše v abstrakci. Spolupracuje také s interiérovými architekty a designéry.

V současnosti se věnuje především malbě. Na plátnech a deskách maluje olejem i akrylem, kombinuje také techniky malby na hedvábí s akrylovými barvami.

Je členkou Unie výtvarných umělců v Hradci Králové, zúčastnila se mnoha skupinových i samostatných výstav v Čechách i v zahraničí, kde je také zastoupena v mnoha soukromých sbírkách.

„Nejsem impulzivní, expresivní typ, zřejmě proto jsem v mládí začínala tkaním gobelínů a tapiserií. Struktury mě velmi přitahují. Jsou viditelným znamením vztahu. Mám ráda hrubá plátna, která mi připomínají gobelín. Struktura podkladu dává obrazu další rozměr, hloubku, charakter, ale musí být přirozená. Souvisí to i s tématem, někdy spolu souzní, někdy jsou zajímavé v kontrastu, někdy umožňují dvojitý pohled na to, co je prostor a co hmota. Lze to vidět také na dřevoštěpkových deskách. Síla, která štěpky spojila, už sama vytvořila určitý děj, strukturu vztahu a nakonec ornament. To je základní přírodní prvek, který prochází historií výtvarné kultury od počátku,“ říká Lucie Staňková.

Autorka nemá program, není vyhraněná žádným směrem, a jak sama říká, ani nechce být: *„Snažím se být otevřená. Jedno proměňuje druhé a naopak. Vše existuje jen ve vztahu. Stejně i umění je znamením vztahu. Samo pro sebe ztrácí smysl. Má být pro druhé. Obraz maluji proto, aby k němu divák získal takový vztah, že si ho bude chtít doma pověsit na zeď, protože je něčím, co k němu promlouvá. Chci, aby mě obrazy vzbuzovaly emoce, ale takové, které zakládají dlouhodobý vztah. Provokace a demonstrace jsou mi cizí. Zaujímá mě harmonie, soulad, krása... To jsou pojmy, které se sice dnes moc nenosí, ale vždycky budeme mít potřebu něčeho krásného. Vnímání krásy je ovšem ryze individuální, má tisíce podob a záleží na každém člověku, jakou cestu k ní zvolí.“*

RaS

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO
U DIVADLA 50, 531 62 PARDUBICE
TELEFON: 466 616 411
WWW.VCD.CZ
WWW.FACEBOOK.COM/VCD.PARDUBICE

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK
TELEFON: 466 616 432
466 616 402
PONDĚLÍ - ČTVRTEK 10:00 - 18:00
PÁTEK 10:00 - 15:30
E-MAIL: OBCHOD@VCD.CZ

VEČERNÍ POKLADNA
TELEFON: 466 616 430

PŮČOVNA KOSTÝMŮ
JAROSLAVA KREJČOVÁ
ČTVRTEK 15:00 - 17:00
TELEFON: 466 616 423
602 405 379

RESTAURACE DIVADELNÍ KLUB
PONDĚLÍ - ČTVRTEK 10:00 - 23:00
PÁTEK 10:00 - 24:00
SOBOTA 15:00 - 24:00
NEDĚLE 16:00 - 22:00

PARKOVACÍ DŮM CENTRUM
ULICE KARLA IV., PARDUBICE
2 HODINY PARKOVÁNÍ ZDARMA
PO PŘEDLOŽENÍ VSTUPENKY DO VČD

ŽŘIZOVATELEM VČD JE STATUTÁRNÍ MĚSTO PARDUBICE
ZA FINANČNÍ PODPORY MINISTERSTVA KULTURY ČR A PARDUBICKÉHO KRAJE

GENERÁLNÍ PARTNER VČD

 Synthesia
Chemie pro budoucnost

PRVNÍ HLAVNÍ PARTNER VČD

 EOP ELEKTRÁRNY
OPATOVICE

HLAVNÍ PARTNER VČD

innogy

VÝZNAMNÍ PARTNEŘI VČD

NADACE
LENKY A ROMANA
ŠMIDBERSKÝCH

Kooperativa
VIENNA INSURANCE GROUP

Alukov®
DOTVÁŘÍME DOMOV...

Chládek & Tintěra
PARDUBICE
člen skupiny enteria

[jhv - engineering]

LOUDA
AUTO

PARTNEŘI VČD

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI VČD

Informační server
WWW.PARDUBICKY.CZ

DIVADELNÍ ZPRAVODAJ BŘEZEN 2017 PŘIPRAVIL: RADEK SMETANA DESIGN: ALŽBĚTA HARVANOVÁ
FOTO NA TITULNÍ STRANĚ: M. SIKOROVÁ A TANEČNÍ COMPANY, ZPÍVÁNÍ V DEŠTI, FOTO M. KLÍMA